

A vizsgák után egy teljes hét telt el eredmény nélkül. Atlasz igyekezett lekötni magát – többnyire Védával töltötte az időt. Egyszer elutaztak a déli lebegőpiacra, amely hatalmas, áttetsző buborékkupolákban ringott a vízfelszínen. A standoknál többek között árnyékhalat és fügeperecet árultak, másutt színes párafolyadékokat, amelyek belélegezve rövid időre különféle illúziókat keltettek.

Atlasz megtorpant egy árusnál, ahol nyálkás köpenyek lógtak sorban, mintha félig vízből, félig szövetből készültek volna. Furcsán csillantak meg a napfényben.

– Ez meg micsoda? – vont fel a szemöldökét.

Az árus széles mosollyal tárta szét a karját. – Algaköpeny, uram! A hangulatától függően változtatja a színét. Ünnepekre, titkos találkákra, vagy csak szórakozásra.

Véda már fel is kapott egyet, és megpördült benne. A köpeny rikító narancssárgába váltott, aztán zöldbe, majd mélylilába, mintha csak versenyezne, melyik szín bántja jobban a szemet.

– Nézd csak – kuncogott. – Pont olyan, mint a te hangulatingadozásaid a vizsgák óta.

Atlasz a szemét forgatta, de a szája szegletében mosoly bujkált. – Add ide. – Magára terítette, mire az anyag szinte azonnal átlátszóvá halványult.

– Na tessék, rajtad még a köpeny is begörcsölt – csipkelődött Véda.

– Legalább valaki együtt érez velem – vigyorgott, majd visszaadta az árusnak a nem mindennapi portékát.

Alig, hogy visszafordult, Véda már húzta is tovább a technikai részleg felé. A piactér ezen része zsúfoltabb volt, a pultokon fémből és üvegből készült szerkezetek sorakoztak, a levegőt pedig halk zümmögés és ionizált szag töltötte meg.

Végül a medúza-alakú drónoknál kötöttek ki. Áttetsző csápjaik lassan úsztak a levegőben, fényük pulzált, ahogy reagáltak a gondolatjelekre.

– Ez nem fog menni – nevetett Véda, amikor Atlasz drónja összeütközött egy másikkal. – Te a csillagokhoz akarsz kapcsolódni, nem holmi jelly-botokhoz.

– A kvantumgondolat-átvitel még nem az erősségem – felelte Atlasz, bár a mosolyában inkább önirónia volt, mint bosszúság.

Másnap egy ismeretlen szigetig hajóztak, csak hogy megnézzék a sarki lumineszcens áramlatokat. A partja fekete, üveges bazaltból állt, amit állandóan nyaldostak a fénylő hullámok.

Atlasz és Veda a parton ültek, mezítláb a hűvös homokban.

– Mi van, ha már eldőlt? – kérdezte bizonytalanul, ujjait a földbe fúrva. – És hiába reménykedem?

– Akkor is megpróbáltad – válaszolta a lány komolyan. – És ez több, mint amit a legtöbben elmondhatnak magukról.

Egy pillanatra elhallgatott, majd hozzátette:

– A nagy mindig azt mondogatta, hogy az élet végén nem a hibáinkat bánjuk a legjobban, hanem azt, amit meg sem próbáltunk. A kihagyott lehetőségeket.

Atlasz elmosolyodott, de akármennyire is igyekezett kikapcsolni, a gondolatai újra és újra visszatértek az egyetlen kérdéshez: *Vajon elég volt?*

Aznap éjszaka nem tudott aludni. A plafont bámulta a sötétben, miközben saját légzésének ritmusa túl hangosnak tűnt. A kabin fala mögött halk csobbanás hallatszott, talán egy selvirán volt – az a különös ugróhal, amely képes kilőni magát a vízből, majd néhány másodpercig a levegőben lebegve fodrozott fényhullámokat vetni a víztükörré. A testük ilyenkor finoman luminál, és ahogy visszazuhanak, szinte nesztelenül hasítják ketté a felszínt. Gyerekként azt hitte, hogy az égből hullottak alá – csillagokból lettek, amik hazafelé keresik az utat.

„Mi van, ha nem voltam elég jó?” – kérdezte magától. „Mi van, ha Drevan neve már eleve ott van a listán?”

Az agya kattogott, nem bírta tovább feküdni. Kipattant az ágyból, és leemelt az asztaláról egy vékony szelencét, benne a lysennel – egy halványzöld növény szárított szirmaival, amit a part menti zónákon „szelíd álmodónak” hívnak. Nem tudatmódosító, inkább csak egyfajta enyhe meditatív állapotba ringatja az embert. A Caelisi diákok gyakran használják álmatlanság ellen – vagy amikor túl sok a gondolat.

Kilépett az erkélyre, és mélyet szívott a lysen gőzéből. Az illata valahol a fehér zsálya és a kardamom közé esett – egyszerre volt otthonos és egzotikus, mint amilyen Aeritha lehet. Az a legendás öbölvidék, ahová az édesanyja mindig vágyott. Ahol a víz türkiz, a hegyek halk

mantrát zúgnak, és a levegőben enigmatikus aromák szitálnak. Persze, Atlasz csak a hirdetésekből ismerte.

A kupolán túl a város fényei szinte úsztak a párában, akár a lassan pulzáló szentjánosbogarak. A távolban egy hajó suhant el hangtalanul, fénysávot húzva maga után, mint egy elhaladó gondolat. A fedélzetén kis vörös fények pislákolnak – talán éjjeli megfigyelők mentek ki az áramlatokhoz, vagy valaki útnak indult egy másik világ felé.

A korlátra könyökölt és elképzelte, ahogy ő is ott áll a hajótest peremén, a horizont felé nézve... a saját útjára készülve.

Másnap a délutáni modulok után, minden végzőst összehívtak az amfiteátrumban. A Caelisi Kvantumtér Akadémia vezető tanácsstagjai sorban foglaltak helyet a középső emelvényen. Atlasz a hátsó sorok egyikében ült, Veda mellette. A padok fémkerete még mindig hűvös volt a reggeli párától, a falak között pedig vibráló feszültség lüktetett – mintha maga az épület is tudta volna, hogy sorsok dőlnek el.

Az értékelés nem tartott sokáig.

– A Caelis Minor bolygó jelöltje az Eventusra: Drevan Solm – jelentette ki a főtanácsos hűvös hangon.

A teremben tapsvihar tört ki. Atlasz mozdulatlan maradt. Egy pillanatig nem érzett semmit. Aztán mégis. Megkönnyebbülést? Csalódást? Nem tudta eldönteni.

– Tartalékként jelölt: Atlasz Rae.

Már fel sem fogta igazán. Csak a neve visszhangzott a fülében, tompán, mintha messziről szólt volna.

A nap szinte észrevétlenül estébe hajlott, de Atlasz nem sietett haza. Helyette gyalog indult el a keleti mólók irányába. A kupolák fénye lassan elmaradt mögötte, míg végül a város szélén a sziklás partok szabad kilátást engedtek az óceánra. Egy elhagyott dokknál megállt, ledobta a kabátját, és leült a melege száradt padkára.

Lassan kibomlott felette az éjszaka, a Caelisi égbolt kristálytisztán szikrázott. A tejút sávja elnyúlt a végtelen víztömeg tükreán, akár egy lebegő szentély. Kis korában órákig tudta bámulni ezt a fényhidat, azt képzelve, hogy az Eventus ott vár a legtávolabbi pontján. Most azonban úgy tűnt, mintha a csillagok is hátrébb húzódtak volna.

Hátradőlt, és nézte, ahogy egy lehull valahol messze. Nem kívánt semmit. Csak feküdt, hallgatta a halk hullámverést, és hagyta, hogy a csalódás lassan átcsorogjon rajta. Majd nem sokkal később elnyomta az álom...

Valamikor pirkadat tájt arra ébredt, hogy halványkék fény dereng az arca előtt. Pislogva felemelkedett a könyökére. Az azonosítója villogott – de nem a szokásos adminisztratív csatornáról érkezett az értesítés.

„Rendkívüli Prioritás.”

Hunyorogva bámult a hologramra, miközben a szíve egy pillanat alatt heves zakatolásba kezdett.

„Végleges döntés frissítve: Eventus Kutatóállomás – Kvantumtér-szakértői pozíció: ATLASZ RAE”

Alatta egy aláírás körvonalazódott:

AUREA – Kvantum-alapú Moralitásért Felelős Mesterséges Intelligencia.

Az üzenet egy pillanatra elhalványult, majd újabb sorok jelentek meg:

„A vezetőség eredeti döntését felülbíráltam az Ancestry-elv alapján. A kiválasztás során nem csupán a tudományos teljesítményt értékeltem. A mintázatok mélyebb rétegét elemeztem: a tudatmező kvantumrezonanciáját és annak koherenciáját a küldetés célfüggvényével. Atlasz lenyomata stabil, alacsony entrópiájú korrelációt mutatott az Eventus működési archetipusával.”

Más szavakkal: ő belülről érezte azt, amit mások csak tanulmányoztak. Nem tudta, honnan jön a mondat – 'Amint bent, úgy kint' –, de benne élt. És ezúttal elégnek bizonyult.

Ott ült a hajnalpírban, miközben a vízörök árnyékai lassan bekúsztak a látómezejébe. A felszín alatt úszó lények teste lilás csíkokat húzott, kirajzolva az előtte elterülő mélység birodalmát, ami valahogy csak még jobban felerősítette a vágytól fűtött szorongását.

Karperece váratlanul megremegett, majd egy gépi, de szinte ünnepélyes hang töltötte be a csendet:

„Atlasz Rae. Jelentkezzen a Központi Kiképző Övezetben, 09:00 órakor. Eligazítás: Eventus-küldetés.”

Atlasz keze ösztönösen ökölbe szorult a térdén. Szíve zakatolt, mintha a mellkasát akarná szétfeszíteni, minden dobbanással azt kiáltva: sikerült.

Reggel a Kutató- és a Központi szárnyat összekötő korallhídon találkozott Védával. Az üvegkorláton túl a víz nyugtalan fodrokban hullámozott, a napfény szilánkokként szóródott szét rajta. Veda fürgén közeledett, lépteiben feszült energia lüktetett, szemei pedig izzottak a lelkesedéstől.

– Láttam a közleményt! – kiáltotta messziről. – Atlasz, te mész az Eventusra!

Atlasz a korlátra könyökölt. Lent áttetsző rajok rebbentek szét, mintha maguk is megérezték volna a szavak súlyát.

– Olyan, mintha nem is velem történne – mormolta alig hallhatóan. – Tegnap még tartalékos voltam. Most meg... nem tudom, hogy örülnöm kellene vagy félnem.

Veda horkanva felnevetett, majd oldalra billentette a fejét. – Te beijedtél. – A hangja szúrós volt, de játékos. – Ez csak stresszreakció. A tested túlélő üzemmódba kapcsol, az agyad meg pánikjeleket küld, mintha valami veszély fenyegetne. De ez csak biokémia, semmi több.

– Te megint diagnosztizálsz – pillantott rá oldalról.

– Naná – vigyorodott el Veda. – Ingyen pszichológus, ne panaszkodj. Amúgy meg, Drevan egy barom. Ha ő menne, az volna csak az igazi katasztrófa. Úgy járkál, mintha ő találta volna fel az árapály-hajtóművet. Egy igazi pojáca... komolyan, a hideg kiráz tőle.

Veda szavai élesek voltak, de furcsán árulkodóak is – mintha minden sértés mögött bujkált volna valami. Valami, amit talán ő maga sem akart beismerni.

Atlasz felnevetett, de belül továbbra is ott maradt a nyomasztó bizonyosság. Tudta, hogy Drevan ezt nem fogja szó nélkül hagyni. A gondolat, hogy előbb-utóbb szembe kerülnek, hirtelen valóságosabbnak tűnt, mint maga az Eventus.

Nem is kellett sokáig várnia. Az eligazítás után, amikor a hallgatók kisebb csoportokban oszlottak szét az átjárócsarnokban, Drevan elé lépett. Magasabb volt, széles vállakkal, mögötte két barátja feszült figyelemmel. Egy röpké másodpercre Védára szegezte a tekintetét – azzal a fölényes, kihívó mosollyal, amitől Atlasz gyomra görcsbe rándult. A lány arca pedig teljesen elvörösödött, ami csak még jobban feltűzelte.

– Ez az egész egy rossz vicc – vágta Atlasz képébe. – Egy gép nem írhatja felül a Tanács döntését. Nekem kellett volna mennem!

A körülöttük lévők megtorpantak, suttogás hullámozott végig a tömegen; néhányan vigyorogtak, mások feszült csendben figyeltek.

– Nem én döntöttem – válaszolta Atlasz nyugodtan. – De elfogadom.

– Elfogadod? – Drevan közelebb lépett, szeme szinte villámokat szórt. – Te? Egy senki a Víztorésből? Egy nyomorult, akit még az apja is inkább elhagyott?

Atlasz arca megfeszült. A szavak úgy vágtak belé, mintha pengével karcolták volna.

– Vigyázz, mit mondasz – sziszegte.

– Ugyan már – gúnyolódott Drevan, széttárva a karját. – Mindenki tudja, hogy árva vagy. Egy nincstelen. És most egy ilyen fogja képviselni a bolygónkat? Ez szégyen, Rae!

Atlasz mellkasában forrt a düh, de még próbálta visszatartani.

– Elég, Drevan! – csattant fel Véda. – Te sosem bírtad elviselni, ha valaki jobb nálad.

Ez még inkább olaj volt a tűzre. Drevan szeme összeszűkülte, majd egyetlen mozdulattal megragadta Atlasz vállát, és nekilökte a falnak. A tömeg zúgolódva hátrált, de nem oszlott szét: mindenki látni akarta, mi lesz a vége.

Véda kiáltott valamit, de már késő volt. Atlasz ösztönösen visszalökött. Drevan ököllel indult, a találat az arca szélét érte, éles fájdalom hasított belé.

Atlasz nem gondolkodott. Elkapta Drevan karját, a lendületük összeütötte őket, majd nekiestek az átjáró közepén álló üvegdekorációnak, ami recsegve darabokra hullott. Mindketten a padlóra zuhantak.

A hallgatók körgyűrűbe zárták őket, a kiabálás egyre hangosabb lett:

– Adj neki, Solm!

– Egy senki vagy! – ordította Drevan, újabb ütést indítva.

– És mégis én megyek az Eventusra! – vágta vissza Atlasz, miközben ökle Drevan arccsontját találta el.

Egy pillanatra dermedt csend borult a csarnokra: két világ csapott össze – a felső kör gyermeke és a Vízörés fia.

Az örök és oktatók odarohantak, hogy szétválasszák őket, miközben a diákok morajlása lassan elhalt. Atlasz zihálva pattant fel, szája felrepedt, vér szivárgott belőle. Drevan dühödten fújtatott, de hátrált, ahogy a többiek visszatartották.

– Ez még nincs lezárva – morogta.

A mennyezeti hangszóró hirtelen megszólalt, élesen vágva ketté a feszültséget:

„Atlasz Rae és Drevan Solm. Azonnal jelentkezzenek az igazgatói körlet irodájában.”

– A rohadt életbe, Solm! – förmedt rá Véda, majd karon ragadta Atlaszt.

Az igazgatói ridegsége szinte rájuk nehezedett. A falakat holografikus térképek borították, lassan változó csillagmezőkkel. Atlasz és Drevan egymás mellett álltak, karcosan, kimerülten, ruhájukon por és üvegszilánkok nyomaival. Véda az ajtónál toporgott, ujjai idegesen babralták kabátja szegélyét.

Dr. Avarin lassan felegyenesedett a székéből. Magas alakja árnyékot vetett a falra, szeme hidegen csillant meg a fényekben.

– Rae... maga most a Caelis Minor nevét fogja képviselni az Eventuson! Nem engedheti meg magának, hogy ököllel vívja meg a vitáit. Tekintse ezt első és egyben utolsó figyelmeztetésnek.

Atlasz állkapcsa megkeményedett, de csak bólintani tudott.

– Solm. Maga viszont három hónap közmunkát kap a kognitív-viselkedéskutató részlegen. Talán ott megtanul valamit arról, hogy az erő nem minden. Véda Thalen kadét fogja felügyelni – tette hozzá nyomatékosan, hogy a lány is jól hallhassa.

Drevan arca eltorzult a dühtől. Véda viszont képtelen volt megállni, hogy ne kapjon levegő után, szinte hallhatóan felszisszent. Atlasz pedig nem tudta eldönteni, hogy inkább sajnálja-e barátját, vagy élvezze Drevan megaláztatását.

Solm erőltetett tisztelettel biccentett az igazgatónak, majd sarkon fordult, és kiviharzott a teremből. Az ajtó éles csattanással vágódott be mögötte, mintha ezzel akarná kiadni minden elfojtott indulatát.

Atlasz lassan kifújta a levegőt, a mellkasából felszakadó sóhaj kissé rekedt volt a feszültségtől. Véda bölintott, majd szinte megkönnyebbülten mozdult meg, mintha csak most vette volna észre, hogy eddig szoborként állt a helyén.

– Ez azért erős volt... – morogta, miközben elindultak visszafelé.

– Erős? – vonta fel a szemöldökét a lány. – Inkább rémálom. Nekem kell majd három hónapig elviselnem!

– Legalább nem fogsz unatkozni – vigyorodott el Atlasz. – Gondolj bele, ingyen színház. Csak beülsz, és hallgatod, ahogy mindenkivel összeveszik.

Véda akaratlanul is elnevette magát. – Igen, csak hogy az első sorban én leszek.

Atlasz oldalra sandított. – Azért, mintha nem is bánnád annyira – szúrta oda egy félmosollyal.

Véda egy szívdobbanásnyi időre mintha kizökkent volna a ritmusából, majd gyorsan másfelé nézett, ajkán bujkáló mosollyal. – Talán... kíváncsi vagyok, mi van a nagy páncél mögött. – Aztán sietve hozzátette: – De ezt soha, ismétlem soha, ne mondd el neki!

Atlasz halkán felnevetett, de közben nem tudta eldönteni, mennyire gondolta komolyan – azért nagyon remélte, hogy csak viccelt.

Mire kiléptek az akadémia területéről, a délutáni fény már aranylóvá szelídült. Az utcák zsúfolt kavargása lassan elmaradt mögöttük, ahogy az Opalin-negyed felé közeledtek.

Amint befordultak, a város másik arca tárult fel előttük: a macskaköves utak mentén hófehér kőoszlopok sorakoztak, az erkélyeket kúszónövények és mécsek szegélyezték, amelyek a lemenő nap sugaraiban apránként életre keltek. A levegőben bodza és liliom illata szállt. Az egész hely úgy ragyogott, mintha ünnepre készülne.

Atlasz elismerően füttyentett. – Mindig elfelejtem, mennyire más ez a környék. Szerencsés vagy.

– Lehet – felelte Véda egy apró mosollyal. – De néha túl tökéletes.

Egy darabig csendben sétáltak, csak a léglámpások sercegése és a távolból hazatérő madarak szárnyszuhogása kísérte lépteiket. Aztán Véda sóhajtva megszólalt: – Remélem, legalább holnap a Búcsúfények Éjszakáján nem lesz akkora seggfej Drevan, mint ma volt. Jó lenne, egy utolsó szép közös emlék... Mielőtt mindenki megy a maga útjára.

– Megérdemlünk egy felejthetetlen lezárást! – vágta rá Atlasz széles vigyorral, majd átvette karját Veda vállán.

Nevetve értek a lány házához; a hatalmas kovácsoltvas kapu mögött szőlőlugasok fonódtak össze, zöld boltívet emelve a bejárat fölé.

– Akkor holnap este a Kalora-öbölben – mondta könnyedén. – Ne kés!

– Ott leszek – felelte Atlasz, arcán őszinte mosollyal.

Veda még egyszer hátranézett, majd eltűnt az ajtó mögött. Atlasz pedig lassan hazafelé vette az irányt. A házak ablakaiban sorra gyúltak ki a fények, mézszínű kis szigetekként pislákolva az egyre mélyülő kékségben. Az utcák felett langyos szél kócolta a színes zászlókat, a magasból pedig a templomharang éteri kondulása jelezte az éjszaka közeledtét.